

Teatrul

„Țândărică“

MIUL COBIUL

Introducerea în repertoriul Teatrului „Țândărică“ a baladei populare *Miul Cobiul* reprezintă o binevenită încercare de diversificare a preocupărilor lui, interesantă și sub aspectul valorificării resurselor dramatice conținute într-o creație epică. Versiunea scenică a Nelei Stroescu reține câteva elemente ale baladei, îmbogățind anecdotică inițială cu noi peripecții și cu eroi desprinși din bogata literatură folclorică a genului. Miul Cobiul devine astfel figurarea concentrată a tuturor tipurilor de haiduci înfîlnite în basme și legende, întruchipare a spiritului de dreptate și a dorului de aventură.

Un merit special al montării (regia Ștefan Lenkisch) mi se pare a fi rezolvarea unei probleme dificile pentru reprezentarea de păpuși: coexistența scenică firească, organică, între minusculii interpreți de lemn și postav, și actori. Mișcarea umană se compune plastic în gesturi și atitudini de maximă stilizare, fiind desăvârșit încadrată în linia de expresivă austeritate a decorului imaginat de Mioara Buescu. Măștile de lemn (fixare împietrită a durerii), costumele ample, cu falduri sculpturale, fac posibilă aderarea perfectă a interpretului la substanța comună a spectacolului.

Păpușile, măștile și costumele semnate de Ella Conovici aduc și ele un aport substanțial în spectacol, confirmând calități profesionale binecunoscute. Păpușile, precis diferențiate între ele, se supun unei viziuni de strictă unitate plastică, caracteristică fiind

simplitatea expresivă a liniei. O rezervă totuși — paradoxal — în privința eroului: Miul Cobiul, „zglobiul“, are o figură destul de posacă, nu prea semnificativă și, amănuț esențial, înaptă să trezească simpatia mai ales în rîndul micilor spectatori. Cu toate că, în legătură cu *destinația* spectacolului ne punem întrebarea: cui i se adresează? În general, spectatorii teatrului de păpuși sînt preșcolarii și elevii de școală elementară. Desigur, se construiesc spectacole de marionete și pentru alte categorii, pentru alte vârste. Afișele și caietele-program fac atunci o mențiune... În cazul de față nu sîntem însă avizați de factura deosebită a montării, iar publicul din sală e alcătuit cu deosebire din oaspeții obișnuiți ai lui „Țândărică“: copii între 3 și 10 ani. Efectul este revelatoriu: „importanții“ spectatori stau timorați, întimidați pînă la spaimă (manifestată clar uneori); singurii care gustă spectacolul rămîn părinții. Atît de exuberant receptiv de obicei, spectatorul-copil nu poate fi sensibil de pildă la calitățile prologului — amestec de rit și legendă, impregnat de forță telurică și aspră poezie; el urmărește înghețat dansul poterașilor și transformarea lor în schelete.

Ca act artistic, în sine, *Miul Cobiul* s-ar putea înscrie — pentru unele certe valori — printre reușitele Teatrului „Țândărică“. Subliniem însă, pentru orientarea și edificarea publicului, că una e *Miul Cobiul* și alta *Punguța cu doi bani* sau *Elefantelul curios...*

Cristina Constantiniu

